

An aerial, top-down view of a two-lane road at night, completely covered in snow. The road is illuminated by warm, orange streetlights, creating a glowing path through the dark, snow-laden landscape. On either side of the road, there are numerous evergreen trees, their branches heavily coated in white snow. A single blue car is visible in the distance, driving away from the viewer. The overall atmosphere is quiet and wintry.

**OSUDOVÁ
VOLBA**

**CHRIS
BEAKEY**

CHRIS BEAKEY

OSUDOVÁ VOLBA

Copyright © 2016 by Post Hill Press

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Jaroslava Novotná, 2018

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-980-8 (pdf)

CHRIS BEAKEY

OSUDOVÁ VOLBA

Přeložila: Jaroslava Novotná

PŘEDMLUVA

Je to už pár let, kdy jsem za mrazivé zimní noci jel po úzké silničce plné zatáček. Kolem byl hustý les, tma přišla nečekaně brzy a s ní i prudký pokles teploty. Tehdy jsem vjel příliš rychle do zatáčky a dostal smyk na „černém ledě“, jak se nazývá neviditelná vrstva náledí. Můj džíp začal neovladatelně klouzat po vozovce a v té chvíli jsem si byl jist, že můj život skončí v hromadě šrotu a roztříštěného skla.

Jen díky tomu, že po docela široké silnici zrovna nic nejelo, se roztočený vůz zastavil, aniž by do něčeho narazil. Ovšem v tom okamžiku jsem si představil ještě něco horšího než vlastní smrt, pomyslel na všechny důsledky, jež ze mě mohly udělat po zbytek života vydědence.

Takže takhle to začalo: příběh muže, jenž se dopustí velice špatného činu z velice dobrých důvodů. Urazil jsem ještě dlouhou, předlouhou cestu, než jsem dokázal dovést příběh do konce. Naštěstí jsem v každé zatáčce potkával skvělé přátele, kteří mi byli na mé pouti nápomocni. Předně Deb Rohmannovou, mou první fanyнку, která dokáže přečíst stovky thrillerů

za rok a jejímž zrakům nic neujde, což pro mě byla velmi cenná lekce. A pak také další autoři úspěšných knih, kteří mi uměli poradit i pochválit mou tvorbu. A samozřejmě Michael Weider a celá rodina, jež při mně stála, kdykoliv jsem zasedl k psaní.

A teď jsem na konci cesty. S radostí uvítám odezvu čtenářů, chtějí-li se podělit o své dojmy a postřehy, a rád přijmu i kritiku. Protože vyprávět tento příběh byla má vlastní volba.

Najdete mě na oblíbených sociálních sítích a rád uvítám připomínky a názory čtenářů.

Chris Beakey

PROLOG

Venku zuřila vánice a okna se každou chvílí zachvěla pod náporům větru. Zlověstné dunění skel pozvolna pronikalo hluboko do vědomí Stephena Portera objímajícího polštář v zoufalé touze po mráкотném spánku, jedinému léku na smutek a trápení. Údy měl ztěžklé a nos naběhlý od pláče, který se dostavil v okamžiku, kdy si vlezl do postele. Z přízemí k jeho uším dolehlo odbíjení pendlovek – ozvěna se nesla jejich velkým domem na předměstí, zatím zařízeným jen nejnұtnějším nábytkem.

Buch.

Pozvolna se nořil do spánku a okna se znovu rozdrnčela. Jako by se v tom zvuku skrývala hrozba – půjde-li to takhle dál, sklo se nakonec vysype...

Drum, DRUM.

Poryvy větru neustávaly, rachot okenních tabulí zněl čím dál hrozivěji a Stephen se v tom světě mezi spánkem a bděním přenesl do minulosti.

Ne, to ne, zaúpěl v duchu.

Už ne –

Dnes v noci ne –

Křečovitě svíral polštář, jako by ho mohl uchránit před pádem do prázdna; bojoval s tíživou bolestí na hrudi, unášen hukotem sněhové bouře do minulosti, ke vzpomínce na jinou bouři s hromy a blesky roztínající rozpálené srpnové nebe. Všechno se mu vrátilo. Kulometné dunění deště na střeše, přetékané okapy, ulice zaplavené vodou. Rozhovor u dveří, přesvědčivý hlas, jenž ho tak úplně nepřesvědčil.

„Vždyť už je devět.“

„Musím jet...“

„Venku je hrozně...“

Hlasy zněly vzdáleně a neskutečně, jakoby plechově, pak je vystřídal obraz daný zčásti realitou, zčásti tušením. Takhle nějak to mohlo být:

Lexus, lesknoucí se v lijáku jako stříbro, couvá od garáže k ulici.

Mizí ve cloně deště, pomalu se vzdaluje ulicemi vilkové čtvrti, vjíždí na hlavní silnici a stoupá do kopců na severu.

Nabírá rychlost, v nepříznivých povětrnostních podmínkách nebezpečnou, stoupá stále výš až k nejvyššímu hřebenu. Zvonění telefonu, nepřijatá volání, ručička tachometru se sune doprava: devadesát, sto, sto deset kilometrů –

„STÁT!“

Trhl sebou, víčka se mu rozletěla a prudce se posadil, v duchu slyšel ozvěnu vlastního hlasu – možná se mu to zdálo, možná opravdu křičel. Zvoní telefon,

uvědomil si. Nepatříčně cizorodý zvuk přetrhl sled děsivých obrazů v jeho mysli.

Zkontroloval hodiny: třináct minut po půlnoci.

Místnost se pomalu otáčela a Stephen si protřel oči. V telefonním přístroji to cvaklo a na záznamníku uslyšel nahrávku vlastního hlasu:

„Dovolali jste se k Porterovým. Ted' právě nejsme –“

Sáhl po telefonu a prudce ho píchlo ve spáncích.

Netrefil se a telefon spadl na zem.

Se zaúpěním se pro něj natáhl.

„Haló?“

Ve sluchátku se nic neozývalo. Spojení se přerušilo. Pomyslel na své děti. Kenneth spí spánkem spravedlivých v pokojíku na konci chodby. Jeho dcera Sára přespává u kamarádky Madison jen čtyři bloky odsud.

Není se čeho bát. Dlouze nasál vzduch, aby se uklidnil. Nic se neděje.

Chvilí zíral jen tak do prázdna a pak telefon zazvonil znovu.

Sáhl po sluchátku a trochu se mu třásla ruka.

„Haló?“

„Tati...“

V telefonu to zapraskalo a okna v ložnici se znovu otřásla pod náporom větru.

„Sáro?“ Přitiskl sluchátko k uchu a téměř křičel: „Skoro tě neslyším.“

„Nemůžu se...“

Telefon se odmlčel a pak k němu znovu pronikl její hlas.

„... strach. Nevím, jak se mám...“

Ozval se přerušovaný tón. Stephenovi se zrychlil tep a rozsvítil lampičku na nočním stolku. Na komodě uviděl mobil připojený k nabíječce. Vytočil Sářino číslo, ale ozvala se jen hlasová schránka.

Pevná linka znovu zazvonila. Rychle se k ní vrhl.

„Sáro, co se děje?“

V telefonu to znovu zapraskalo. „Nemůžu nastartovat – zapadla jsem do sněhu. Můžeš pro mě přijet?“

Zapadla do sněhu? Nedávalo mu to smysl. Věděl, kde Madison bydlí, nedávno jel kolem jejich domu. Vzpomněl si, jak Sáru varoval před namrzlými silnicemi. Jestli má problém s vozem, za pět minut je doma pěšky.

„Madison je tam s tebou?“

Sára posmrkla. „Ne.“

„Jak to, že *ne*?“

„Já nejsem u Madison. *Fakt* se odsud potřebuju dostat.“

„Kde je Madison? Její máma je doma?“

„Nevím. Říkám, že nejsem u nich.“ Zaváhala a slyšitelně se nadechla, jako by se chtěla uklidnit. „Nezlob se na mě, tati –“

Rozplakala se. Rozeštkala se tak, že se div nezalkla.

Stephen pevně přitiskl sluchátko k uchu, vytáhl zásuvku nočního stolku a zašmátral po propisce.

„Sáro, teď mi řekni, kde jsi. Víš, co je to za ulici?“

„Jsem... u jednoho kluka ze školy. Je to na Rolling Road 4334. Odbočka ze silnice North 15. Můžeš si *prosím tě pospíšit?*“

Spojení se znovu přerušilo.

Seděl na pelesti a snažil se rozklíčovat smysl rozhovoru, který právě proběhl. Takže Sára není u kamarádky. Lhala mu. Jela jinam a teď je *bůhví kde v horách*.

Rolling Road.

Obrázky z děsivých snů přispěchaly zpět – úzká silnice vroubená mohutnými stromy, vozovka pokrytá vrstvou sněhu a ledu –

„Hergot,“ zašeptal, s tlukoucím srdcem sáhl po džínách a natáhl si manšestrovou košili. Na stolku u postele stála prázdná sklenice. Vzpomněl si, jak tu osaměle seděl a pil, ještě jednu sklenici neředěného bourbonu po mnoha předchozích, aby přehlušil smutek, jenž ho pronásledoval až sem do této místnosti.

Od chvíle, kdy do sebe kopl posledního panáka, neuplynula ani hodina a Stephen věděl, že alkohol mu stále koluje v žilách. Vstal a vešel do sousední pracovny, kde měl počítač. Rozsvítil stropní světlo – jasné bílé světlo, jež vyostřilo bolest ve spáncích – otevřel vyhledávač Google a do řádku vepsal adresu.

Na monitoru se zobrazila mapa. Rozpoznal oblouk silnice Route 70 a místo, kde se křižuje s patnáctkou, pak našel odbočku na Rolling Road, silničku klikatící se lesem do kopců.

Zelená šipka na obrazovce označovala adresu, kterou mu Sára nadiktovala – objekt číslo 4334. Chvilí civěl na mapu a dumal, jak se jeho dcera v noci – zrovna dnes v noci – ocitla právě tam.

Konečně se vzchopil, vrátil se do ložnice, ze zásuvky vytáhl vlněné ponožky a z nočního stolku si vzal mentolky, jejichž chuť mu připomínala lék na překyselení žaludku, který polykal skoro každý den. Měl pocit, že se každou chvíli pozvrací; zamířil do chodby a seběhl po oblouku schodiště dolů. Do přízemí s podlahou ze zeleného mramoru. Do kuchyně ze žuly a oceli. Do rodinného pokoje, uprostřed noci vychladlého.

Na rodinnou nástěnku načmáral vzkaz – JEL JSEM VYTÁHNOU TVOU SESTRÍČKU ZE SNĚHU – pro případ, že by se Kenneth vzbudil a sešel dolů dřív, než budou zpátky, což bylo ale naprosto nepravděpodobné. V předsíni si vzal zimní bundu a vešel do garáže.

Stropní světla se prudce rozzářila a Stephen stiskl tlačítko automatických vrat. Zvedla se o pár stop a se skřípěním se zasekla v půli cesty. Zaklel a znovu dlaní udeřil do tlačítka. Jako všechny ostatní vychytávky v novém domě i mechaniku garážových vrat nainstalovala stavební firma. Stephen nosil v hlavě celý seznam věcí, které chtěl tenhle měsíc opravit, ale pořád si na to nenašel čas.

Vrata se konečně zvedla až nahoru a poryv větru vmetl do garáže příval sněhu. Stephen sundal z háku

lopatu a zaúpěl: „Kristepane, Sáro, já z tebe budu mít smrt,“ a vykročil do nelidské zimy, aby vyhrabal cestu od garáže k ulici.

Konečně celý udýchaný a zalitý potem skončil a vzal za kliku dvířek vozu. Před očima se mu dělaly mžitky.

Moc jsi chlastal, pomyslel si. Neměl bys řídit.

Ale i tak otevřel dvířka a těžce dosedl za volant Fordu Exploreru, stiskl tlačítko startéru, pomalu vykouval po svažité příjezdové cestě, a když na konci ťukl na brzdu, vůz sebou smýkl doprava a zastavil napříč cesty těsně u silnice.

Sněhová bouře.

Znovu mu bylo na zvracení.

Nahoře v kopcích je to určitě ještě horší.

Chvíli seděl a rozmýšlel, co si počít, pak sáhl do zadní kapsy džínů pro peněženku a zašklebil se bolestí v kříži, kterou si přivodil odklizením sněhu. Rozsvítil světlo v kabině a chvíli se probíral hromádkou kreditek a vizitek, až nakonec našel ošoupanou kartičku asistenční služby. Musel mhouřit alkoholem unavené oči, aby přečetl drobná písmenka.

Vytukal číslo do mobilu a odkašlal si s pohledem upřeným do sněžné noci. V ulici stálo ještě pět domů, stejných jako ten jejich, příbytky rodinek šéfů středního managementu, kteří sem na předměstí doputovali za většími domy a lepšími školami, daleko od problémů velkého města. I když tu bydleli už pět měsíců,

většinu sousedů znal jen od vidění, neboť ráno s úderem sedmé hodiny vyráželi do práce a vraceli se za tmy stejně jako on. Obludná doba dojíždění byla daní za pěkné bydlení.

Pocítil osten osamělosti, když očima zabloudil zpět k vlastnímu domu, a pomyslel na všechny ty prázdné místnosti.

Konečně uslyšel uštvaný hlas operátorky asistenční služby. Nahlásil údaje o nepojízdném džípu a uvedl adresu, kterou mu nadiktovala Sára, ale měl nepříjemný dojem, že ho operátorka poslouchá jen na půl ucha. Bez sebemenšího zájmu mu oznámila, že v současné době není absolutně žádná šance na odtažení vozu.

Na nabídku, že by si připlatil, jen unaveně vzdychla.

„Je mi líto, ale teď nic nezmůžeme. Máme u vás tři odtahové vozy a všechny jsou kvůli bouři vytížené.“

Stephen si odkašlal a uvědomil si, že křečovitě svírá telefon.

„Prosím vás, mám o dceru opravdu starost. Holce je teprve sedmnáct. Brečela mi do telefonu, je hrozně vyděšená. Podle mě to je naléhavá situace.“

„Tak to byste měl radši zavolat policii.“

Zakroutil hlavou. Představa, jak Sáru zachraňují poldové, ho znepokojila ještě víc. Rád by věřil, že její pláč byla jen přemrštěná reakce na nečekanou situaci: hluboký sníh, pozdní noční hodina, strach z průšvihů a z toho, že lhala.

„Já ale fakt potřebuji pomoc,“ opakoval.

Dispečerka zavěsila.

„Doprčic!“ Udeřil pěstí do sedadla a v té chvíli se do auta opřel vítr ženoucí před sebou sněh, jenž téměř zakryl pohled na dům na konci dlouhé příjezdové cesty. Stephen mhouřil oči na palubní desku, kontrolky se mu před očima rozjížděly, v ústech ucítil odporně sladkou chuť mentolky smíšenou s pachutí alkoholu. Možná by měl přece jen dát na radu dispečerky.

Vytočil číslo pohotovosti a nervózně bubnoval prsty do volantu.

„Devět set jedenáct. Co máte za problém?“

Stephen vylíčil vše, co mu Sára řekla do telefonu.

A uvědomil si, že se mu plete jazyk.

Odmlka, která následovala, ho znepokojila; domyslela si operátorka, v jakém je stavu? Ticho se prodlužovalo, někde v pozadí slyšel tlumené hovory dalších operátorek.

„Haló – jste tam?“

„Pane, musíte volat neurgentní linku 445 –“

„Ale tohle *je urgentní!* Moje dcera zapadla v tý zatracený vánici!“

Další pauza; cvakání klávesnice.

„Uvědomím úřad šerifa okresu Frederick, pane.“
Její hlas zněl monotónně.

„Musíte mi... *prosím.*“

Konec debaty.

Opřel si čelo o volant a v duchu si rozhovor přehrával. Má se řídit pokyny a prostě čekat, dokud se

jeho dceři neozvou z úřadu šerifa? Pak si uvědomil, že se ho operátorka ani nezeptala na číslo, které by měli kontaktovat.

V duchu slyšel Sářin vyděšený hlas, pomyslel na Rolling Road s prudkými serpentínami přímo nad srázy Brightonské strže. Napřímil se a oběma rukama sevřel volant.

Nemůžeš tu jen tak dřepět.

Nemůžeš ji tam nahoře nechat.

„Bůh mi pomáhej.“ Vycouval z příjezdové cesty na ulici a otočil volantem doprava, až se zadek vozu roz-tančil na zledovatělé vozovce. V přívalu sněhových vloček narážejících do čelního skla vyjel do noci.

První část

PŘEDCHOZÍHO DNE

Ten den začal ještě za tmy před úsvitem. Stephen chvíli civěl na digitální čísla budíku a v duchu počítal, kolik minut zbývá do oznámení verdiktu.

Jakmile dojdou k nějakému závěru, okamžitě vám pošlu textovou zprávu, slíbila zástupkyně pojišťovny. Samozřejmě si potom zavoláme. Musíme to důkladně probrat.

Dříve než v půl osmé se neozve, sdělila mu agentka, ale i tak Stephen hned po probuzení zkontroloval mobil a pak ještě jednou, když vyšel ze sprchy. Možná by měl zavolat sám, napadlo ho – třeba agentku zastihne na cestě do kanceláře. Ale nakonec si řekl, že se radši bude věnovat dětem, než vypadnou do školy.

Sára a Kenneth už byli dole. Snídali u kuchyňského pultu a dohadovali se kvůli nějakému šamponu speciálního druhu, který si Sára zakoupila a který si Kenneth přisvojil. Když vešel do kuchyně, výměna názorů nabývala na razanci a Stephen téměř čekal, že se do sebe pustí pěstmi.

„Stál mě šest dolarů, *Kennethe*.“

Kenneth si sestru úkosem prohlédl skrz rozcuhanou patku medově hnědých vlasů.

„Vždyť říkám, že ti na něj něco přidám,“ prohlásil a sáhl po krabici s cereáliemi.

„Vyplácal jsi přes *půlku* lahvičky. Kterou jsi mi sebral z *mojí* skříňky.“

„Ta skříňka je na chodbě. Není všechno jen tvoje.“

„No jo, ale ty máš vlastní skříňku se svejma krámmama. Dvakrát větší, než je ta moje.“

„Prokrista, to se *fakt* budete hádat kvůli tomu, kdo má větší skříňku?“ Stephen se komicky zašklebil, nalil si do hrnku kávu a uvelebil se na barové stoličce mezi dětmi. „Jestli jo, tak toho laskavě nechte.“

Sára si založila ruce. „Ty mu nadržuješ!“

„Chraň bůh.“ Nastavil dlaň ke Kennethovi, ale nepřestával se dívat na Sáru. „Kennethe, dej mi dolar.“

Syn se chápavě pousmál, sáhl do kapsy džínů a vytáhl dolarovou bankovku.

Stephen mhouřil oči na bankovku a pokrčil rameny. „Anebo možná nadržuju.“

„Tati!“ Sára rozhořčeně vyvalila oči.

Zasmál se. „Co můžu dělat? Kdo maže, ten jede.“

„A kdo kecá kraviny, musí pěšky.“

„Ale, ale...“ Stephen se napřímil a zamračil se na prostořekou dceru. „Kde ses naučila takhle mluvit?“

„Není to fuk?“

„Není. Já jsem tvůj otec a nelíbí se mi to.“

Nic na to neřekla. Její drzý pohled mluvil za vše.

„Ted' se omluvíš, ano?“

Oči jí zeskelnatěly.

„Sáro?“

„Omlouvám se. Ale já ho prostě někdy fakt *nenávidím*.“

Kenneth si naprosto nevzrušeně nasypal do mis-
ky lupínky.

„Ale no tak. Nenávidět vlastního bratra?“ prohlá-
sil Stephen.

„Někdy jo. Chová se jak debil.“

Kenneth na ni pohlédl. „Lepší než se chovat jako
kráva.“

„*Kristepane*, můžete toho už konečně nechat?“

Děti ztichly, ale nepřestaly po sobě vrhat vražed-
né pohledy. Stephen znovu žasl, jak se dokážou ve
zlomku sekundy proměnit. Chápal, že jsou v citlivém
věku, mohou za to hormony a tak dále. Ale své děti
znal dobře, kolikrát byl svědkem, jak se z nich obra-
tem stali milující sourozenci, které už od útlého dět-
ství spojuje zvláštní pouto. Narodili se přesně rok
a den po sobě a Stephena kolikrát napadlo, že jsou
jako dvojčata.

Sára sáhla po krabici s mlékem, přečetla si údaje
na obalu a zase ji postavila na pult.

„Co ti na tom mléku vadí, Sáro?“

„Je plnotučné. Což znamená, že je plné tuku.“

„Ty si s tukem nemusíš dělat starosti.“

„Jasně, to vyprávěj mému zadku.“

Stephen jí odhrnul z tváře pramen vlasů a usmál se té sebekritické a podle jeho soudu směšné poznámce. Sára měla šedozelené oči a čistou světlou pleť po matce. Srdčitá tvář s dosud dětskými rysy nesla stopy snivé nevinnosti i pod tlustým nánosem make-upu, bez kterého neudělala ani krok.

Mrkl na hodinky; radši by měl vyjet, má-li se vyhnout špičce na silnici. Ale pak si řekl, že chce být ještě chvíli s dětmi.

„Tak co, jaký vás dneska čeká den?“

„Hrozný,“ pravil Kenneth.

„Příšerný,“ dodala Sára.

„Tak fajn,“ spráskl ruce a vesele se usmál, jako by všechno bylo v nejlepším pořádku. To gesto na zlomek sekundy vyvolalo na jejich tvářích úsměv. „Ale vážně, co vás dneska čeká?“

Sára si do misky s lupínky nalila kapičku mléka. „Písemka z fyziky a pitomé scénky ve španělštině, po nichž budou následovat *blafy* ve školní jídelně.“ Uchopila lžíci a pečlivě udusávala lupínky v misce. „Odpoledne divadelní kroužek. Domů přijdu až večer.“

„A co ty, milý Kenny?“

„Normálka, jako vždycky. Vyučování. Výtvarka...“

„A další nakládačka,“ vyhrkla Sára.

„Drž klapačku!“

„Dobře víš, že tomu neujdeš.“

Kenneth se na sestru zaškaredil a na růžových tvářích mu naskákaly červené skvrny.

Stephen se do toho opatrně vložil: „Čemu neujde?“
Kenneth civěl na stůl a neodpovídal.

„Kenne, hej,“ Stephen užil *pozitivní* tón. „Někdo ti dělá problémy?“

Kenneth odstrčil misku s cereáliemi: „Nemám chuť se o tom bavit.“ Nepodíval se na něj.

Ale budeš muset, pomyslel si Stephen. Nejradši by svého hocha objal, ovšem bylo mu jasné, že objetí je to poslední, po čem patnáctiletý puberták touží.

O tom si ještě promluvíme. Ale teď mu dej najevo, že ho chápeš.

„Střední škola je v podstatě na hovno, co?“ řekl.

„A kdo teď mluví sprostě?“ vykvikla Sára.

„Ale je to *fakt!*“ zasmál se Stephen a obrátil se ke Kennethovi. „No řekni, nemám pravdu?“

Kenneth se znechuceně usmál: „Ano, máš pravdu, tati.“

„Hele, než se naděješ, vypadneš ze školy. Pak půjdeš na vysokou, odpromuješ a najdeš si práci. Vezmeš si velkou hypotéku. Přibereš pár centáků v pase. Skončíš jako tvůj fotr.“

Kenneth se mu konečně podíval do očí: „Super.“

„Tys řekl *hovno!*“ Sára stále nemohla uvěřit svým uším. „Hlavně že mě peskuješ, když řeknu *kravina.*“

„To je pravda, ale já si to můžu dovolit. A ty se budeš chovat podle toho, co řeknu, a ne že se budeš opičit. Já jsem tvůj táta. Pro mě platí zvláštní pravidla.“

Sára si povzdechla: „No jasně.“

„Jasně,“ přitakal Stephen. „Kdo tě má nejradši?“

Sára na něj otráveně pohlédla. „Ty.“

„Kenny?“

„Ty.“

„No vida, život s pubertáky není tak hrozný. Měl bych o tom napsat knihu, když mi to tak jde.“

Kenneth si se Sárou přes stůl vyměnili solidární úsměv: každý, komu je přes třicet, je naprostý trapák. Stephen si úsměvu všiml a v tuto chvíli mu to stačilo ke štěstí. Ano, dcera to nemá lehké, ale je to silná osobnost, určitě se s problémy dospívání vypořádá. Kenneth je citlivý hoch a ve škole se potýká se šikanou, ovšem jistě si s tím poradí, vždyť je to bystrý kluk s harrypotterovským důvtipem.

V tu chvíli mobil pípnutím ohlásil příchozí hovor. Stephen po něm sáhl a napjatě pohlédl na displej.

Volají z práce. Pojišťovna se ještě neozvala.

Položil telefon zpátky na pult.

„Ty to nevezmeš?“ zeptala se Sára.

Zavrtěl hlavou a křečovitě se usmál. Tak rád by si ještě chvílku užil domácí pohodu s dětmi, vzácný okamžik, jako když se skrz šedá mračna prodere paprsek slunce.

Zaměř se na něco, na co se můžete těšit, pomyslel si. Něco, co vás spojuje.

Vzpomněl si na bratra a švagrovou. Jejich dospívající dcery, dvojčata, se s Kennym a Sárou od malička kamarádily.

„Měli bychom se domluvit na léto. Co kdybychom místo k moři jeli ke strejdovi Frankiemu k Finger Lakes?“

Znovu uslyšeli pípnutí mobilu a Kenneth sáhl do kapsy. Sára na něj vrhla pohled *neobtěžuj se* a natáhla se ke kabelce zavěšené přes opěradlo židle. „To je pro mě.“

„Nemůže to počkat?“ zavrčel Stephen.

Vytáhla telefon a zamračila se nad textovou zprávou.

„Sáro, prosím.“

Ještě chvíli civěla na displej a pak položila mobil displejem na stůl.

Zůstala strnule sedět. Obrátila k němu tvář, ale její pohled ho minul, dívala se oknem ven, kde byly vidět jen zadní zdi sousedních domů.

Stephen vzdychl: „Strýček Frankie mi včera poslal mail. Pořídili si novou loď...“

Stephenův mobil na kuchyňském pultu znovu zapípal.

„Krucinál!“ zabručel.

Kouzlo se rozplynulo. Sára i Kenneth vstali, omyli misky pod kohoutkem a uložili je do myčky, pak s dupotem vyběhli po zadním schodišti ke svým ložnicím. Stephen zůstal u stolu rozhodnut dopít si kafe a nenechat se ničím rušit. Nové pípnutí mobilu ho upozornilo na zprávu. Mrkl na hodiny a pomyslel na další nekonečný pracovní den ve firmě zaměřené

na vztahy s veřejností, kde byl zaměstnán už přes deset let. V poslední době mohl čas strávený s dětmi počítat na minuty a v těch chvílích ho jímalo strach, že mu nenávratně unikají.

„Do háje,“ zabručel a vstal, vylil kávu do dřezu, zamířil do předsíně a odtud po předních schodech nahoru do patra. Vykonal poslední kroky ranního rituálu: vyčistil si zuby, vykloktal ústa ústní vodou, uvázal si kravatu a zkoumavě se zadíval do zrcadla na svou tvář s mírným podbradkem. Vyčerpání a smutek se v ní už usadily zřejmě natrvalo.

„Tak šup, je čas!“ křikl.

Zamířil do Sářina pokojíku a zjistil, že už odešla dolů. Zůstal stát na prahu a chvíli se rozhlížel po místnosti, jež se v poslední době stala „zakázaným“ územím. Vždycky si na zdi pokoje věšela plakáty a fotografie z historických a dobových filmů, k nimž odjakživa tíhla. Pamatoval si obrázky, které zahlédl při těch vzácných příležitostech, kdy náhodou nechala otevřené dveře, ale dnes zaregistroval trochu jinou tematiku. Ponuré a zneklidňující obrazy, které se sem jaksi nehodily: chrlič, postavy v dlouhých sutanách, záhadné stíny pod klenutými vchody.

Z jeho dcery se stala *gotička*.

Náhle zneklidněl. V poslední době dcera chodila výhradně v černé a on si na to stále nemohl zvyknout. Jako by v sobě samota číhající za dveřmi její ložnice skrývala cosi nebezpečného. Nechtěl si ten pocit

připustit, rád by věřil, že to není nic než neškodná fáze přivykání nové životní realitě.

S těžkým srdcem se obrátil a zamířil ke Kennethovu pokoji, jenž se nalézal přímo nad garáží a Kenneth si jej hezky a útulně zařídil. Už otvíral ústa, aby syna popohnal, a vtom ho pootevřenými dveřmi zahlédl v koupelně. Kenneth stál před zrcadlem a česal se, nakláněl hlavu a zaujatě pozoroval světlo dopadající na jeho vlasy. Stephen si všiml světlejších pramenů, které na synově hlavě ještě před pár dny určitě neviděl. Tím se tedy vysvětlila ta záležitost se speciálním šamponem. Další ze synáčkových experimentů...

Vzpomněl si na ošklivou modřinu, které si u něj nedávno všiml. Kenneth tvrdil, že upadl. Představil si, jak jeho syn dostává *nakládačku* a ty kruté posměšky, když středoškolské chování dosáhne nevyhnutelného vrcholu.

Ach bože.

Ucouvl o pár kroků, aby ho Kenneth nezpozoroval, a nerozhodně zavolal: „Čas kvapí, milý Kenny.“

Následovala chvilka ticha, dost dlouhá na to, aby ho donutila k úvaze, co dalšího tam synek provádí.

„Kenny?“ zavolal znovu.

„Hotovo.“ Kenneth vyšel na chodbu a pečlivě za sebou zavřel, jako by chtěl neprodyšně zapečetit své osobní území.

Stephen ho následoval po schodech do předsíňe a vyšel do arktického vzduchu pod světle šedou

oblohou. Nastartoval Ford Explorer a zapnul rádio. Hlasatel stále dokola opakoval zprávy o nepříznivých „povětrnostních podmínkách“ a jejich dopadu na dnešní dopravní situaci. Když Stephen vyjížděl z garáže, uslyšel pípnutí příchozí zprávy.

Ačkoliv tím porušil svou zásadu nevěnovat se mobilu za jízdy, sklopil oči k displeji a uviděl, že konečně přišla zpráva od Denise Wongové.

Ťukl na telefon a zprávu otevřel.

Stephene, vyšetřovací komise dospěla k rozhodnutí. Prosím zavolejte a probereme to.

Zasunul mobil do držáčku a oběma rukama sevřel volant. Pojišťovací agentka Denise Wongová pro něj pracovala už přes dvacet let a Stephen věděl, že i ona nedočkavě čekala na „rozhodnutí“, jež bude mít osudový dopad na jeho rodinu.

V duchu si přehrával ty nejlepší a nejhorší možné scénáře a pak za sebou uslyšel pronikavé kvílení sirén.

Strnul, paže a ramena napjaté, ve zpětném zrcátku zkoušel dohlédnout za kolonu robustních vozů a pick-upů. Za okamžik kolem prosvištěly tři policejní vozy z úřadu šerifa okresu Frederick s jedním neoznačeným sedanem v závěsu a prudce zabočily k činžákům zahradní čtvrti kousek před ním.

Po chvíli se objevila sanitka, ale nezdálo se, že by měl řidič naspěch. Stephen zajel ke krajnici a čekal, až sanitka přejede. Pomalá sanitka mu připadala jako osudové znamení. Začínal se bát toho, co se od Denise

Wongové dozví. Když jde o záchranu života, sanitky k nehodě uhánějí hlava nehlava. Ale také mají za úkol odvážet mrtvé.

Ta představa ho zneklidnila. Jako zákeřný mořský proud, jenž ho unášel dál a dál do bezedných hlubin. Několikrát se zhluboka nadechl, utřel si orosené oči a raději myslel na to, co ho dnes čeká v práci.

Madison Reidyová vjela na parkoviště Langfordské střední školy a zaparkovala se svým Range Roverem napříč přes dvě parkovací místa – pěkná nestydatost, neboť počet míst na parkování byl omezený, ovšem bylo to absolutně nezbytné, neboť nemohla dopustit, aby jí karosérii poškrábali pitomečkové z prváku, kteří se v těch svých starých kárách teprve učí řídit. Dobře že přijela o čtvrt hodiny dřív: alespoň má čas přejet si oči řasenkou a rozmyslet si, jak vyrovnat účty se Sárrou Porterovou.

Vyhnula motor a zkontrolovala mobil. Na textovku, kterou Sáře poslala před dvaceti minutami, do této chvíle nedostala odpověď. Madison zaplavil vztek. Vytočila číslo Marca Nilese.

Zvedl to po prvním zazvonění. „Co je?“

Ten příkrý tón ji zarazil. V duchu horečně přemýšlela, jestli snad neprovedla něco, čím by si ho rozhněvala: „Jsi v pohodě?“

„Co je to za pitomou otázku?“

„Máš divný hlas.“

„Ztratil jsem šrajtofli.“

S úlevou si vydechla. Takže není naštvaný kvůli ní.
„To je blbý. Kdes ji nechal?“

„Nevím. Někde.“ Byl trochu udýchaný, jako by právě běžel. Ale slyšela hluk motoru a uhodla, že sedí za volantem jednoho z tátových hummerů a je na cestě do školy. „Tak cos chtěla, Madison?“

Odmlčela se a pak žalostně zakňourala: „Ta Sára Porterová je *taková* kráva.“

„Co? *Jak to?*“

Vida, tohle ho zajímá. Ted' si byla jistá, že získala jeho pozornost.

Mírně popotáhla, jako by plakala.

„Že prej jsem *rajda*.“

Na druhém konci bylo ticho. Madison znejistěla. Ted' se Marco možná připitoměle usmívá tomu, kam až dokázala zajít, když se ho o víkendu snažila obšťastnit.

„Marco?“

„Proč by to říkala?“

„*Co já vím?*“

„A co s tím chceš jako dělat?“

Ta otázka ji zarazila. Původně myslela, že ten, kdo *s tím něco udělá*, bude Marco, ne ona. Sklopila zpětné zrcátko a bedlivě zkoumala svou tvář. Oči indigové barvy, tak to alespoň říkala máma, dokonale ladily s něžně růžovými tvářemi a čerstvým zlatým melírem v tmavě blond vlasech. Před obědem si musí znovu přetřít rty leskem, než se s Marcem potkají v jídelně.

Lehce přimhouřila oči a našla ta správná slova:
„Mám pocit, že její brácha by ti ho rád vykouřil.“

„Co kecáš?“

„No vážně. Měl jsi ho slyšet včera. V Galerii, když jsme chystali tu výstavu. Baval se tam ještě s jedním exotem o *estetické symetrii* a podobný kecy. A pak jsi šel kolem a Kennyho rázem estetika úplně přestala zajímat.“

„Co tím chceš říct?“

„Že prej máš moc pěkněj zadek.“

Slyšela, jak zalapal po dechu.

„A nebyla jsem jediná, kdo to slyšel,“ tvrdila. „Šli kolem Tyrone Nichols a Jerome... jak se jmenuje... Bylo jasné, že to slyšeli taky, podle toho, jak se na sebe koukli.“

Dopřála si malou pauzu, aby svému tvrzení dodala na účinku.

„Aby tak po tobě ještě vystartovali v šatnách. Znáš to, všechno se brzy roznese...“

„Do hajzlu.“

Hlas měl sevřený, jako by dostal pěstí do břicha.

„Prosím tě, co se divíš, Marco. Vždyť víš, že je Kenneth *takový*.“

V telefonu slyšela kviknutí brzd. Marco nejspíš zastavil a teď se uklidňuje. V tu chvíli se jí zrychlil tep, neboť na parkoviště právě vjížděl otlučený džíp Sáry Porterové. Vedle Sáry seděl Kenneth, a když spatřil Madison, s rozpačitým úsměvem na ni mávl. Hryzlo ji

svědomí, ale pak si řekla, že ani tak moc nelhala. Vždyť je to v *podstatě* pravda.

„Marco, jsi v pohodě?“

„Ne, *Madison*, nejsem v pohodě.“

Vybavil se jí matčin medový hlas, když se v post-orgasmickém rozpoložení vracela ze sezení s „životním koučem“ a *Madison* věděla, že bude následovat večer opileckých psychoblábolů.

„Nerozčiluj se, Marco. Je to špatné na *karmu*.“

Když ji Sářin džíp míjel, věnovala *Kennethovi* líbezný úsměv a pak se ohlédla po skupince kamarádek z týmu roztleskávaček čekajících na chodníku, až *Madison* vystoupí a přidá se k nim, aby mohly v pevném šiku vyrazit ke škole.

„Ale jestli tě to tak naštvalo, musíš mu ukázat, zač je toho loket.“

* * *

Při krátkém očním kontaktu s *Madison* na parkovišti měla *Sára* neblahé tušení, ale nehodlala si to připustit. Vysadila *Kennetha* a dívala se, jak zamířil ke vchodu do školy. Při jízdě zarytě mlčel a v náručí nervózně svíral kožené desky, jako by se bál, že mu je někdo vytrhne. Teď měla trochu výčitky, že na něj byla při snídani protivná. Už takhle to nemá v nové škole lehké. Ještě pořád si nenašel žádného kamaráda, na kterého by se mohl spolehnout.

Neblahé tušení ji provázelo celý den až do odpoledního vyučování. Madisonina esemeska po poslední vyučovací hodině jí na náladě také nepřidala.

Jdi do piči.

Tohle byl vyšší level. Už ta první textovka u snídani ji rozhodila. Sestávala z jediného slova – BLBKO. Nedokázala ani skrýt své rozladění před tátou a Kennethem. Tahle byla fakt sprostá, dokonce i na Madison, a Sára mohla jen doufat, že se bývalá kámoška jen nudí a vymýšlí, čím by ji potrápila.

Mrkla na hodiny nade dveřmi a zaradovala se: brzy bude konec vyučování. Zavřela notebook, strčila ho do tašky a ve chvíli, kdy si ji hodila přes rameno, začalo zvonit. Cestou ke dveřím musela projít kolem holky z klanu Madisoniných obdivovatelek. Chabě se pokoušela o úsměv. Poslední dobou se tvářila – tedy alespoň se o to pokoušela –, že jí vůbec nevadí nemít žádné kamarádky, ale věděla, že tvář ji zrazuje. Madison i ta její svita určitě dobře vědí, že je jí každý den do breku.

Prostě jen projdeš kolem ní, řekla si. Kašli na ni.

Langfordská střední zajišťovala svým žákům čtyřleté vzdělání vyššího stupně. Areál zabíral celé akry půdy původně patřící velké farmě a někdy trvalo celých pět minut, než se člověk dostal z jedné třídy do druhé. Další hodina naštěstí probíhala v přilehlém křídle a její náplní bylo doučování, které Sára poskytovala Aidanovi O'Sheovi, autistickému klukovi z druhé třídy. I když to byl milý a citlivý chlapec, na Langfordskou

střední by se patrně nikdy nedostal, nebýt staršího bratra Kierana, jehož zbožňoval.

Až doučování skončí, přijde za nimi do výukového střediska Kieran, pomyslela si Sára a hned se jí zlepšila nálada. Kieran a Sára byli už pár týdnů „přátelé“ a Sára se stále cítila jako očarovaná, kdykoliv pohlédla do těch nádherných blankytných očí nebo když si prohrábl černé vlasy nebo když se jen dívala, jak kráčí po školní chodbě: učitel, jemuž z nějakého důvodu procházely džíny a boty s ocelovými špičkami a stříbrné náušnice. Muž obklopený aurou autority. Až se tajil dech z těch záhadných, neodolatelných vibrací, jež kolem sebe šířil.

Slastný pocit ji neopouštěl, když procházela kolem Galerie, prostoru obestavěného velkými tvárniciemi a skleněným stropem, kde vystavovali svá díla nejtalentovanější a nejméně oblíbení školní *magori*.

Samozřejmě tu našla Kennetha. Seděl na dlaždicové podlaze, zahleděný do náčrtníku na kolenou. Minulý týden se Sáře zmínil, že mu učitel kreslení zadal první „zakázku“, jakousi koláž z fotografií, graffitů a obrázkových rámečků rozmístěných „nahodile po celé ploše zdi“, jak se Kenneth vyjádřil. Tenkrát jen protočila panenky a utrousila cosi o „snobárně“, i když ve skutečnosti byla zvědavá, jak si s tímto zadáním Kenneth poradí. Teď ještě na zdi nic neviselo, ale Kenneth měl vedle sebe dvoje velké kožené desky, patrně obsahující fotografie, které sám pořídil nebo

si je obstaral kdesi v kyberprostoru, kde trávil většinu času.

I zdálky poznala, že je zabraný do práce, ať už kreslil cokoliv. Mrkla na hodinky, řekla si *fajn, Kenneth je v pohodě*, obrátila se čelem vzad a zamířila do učebny.

Následující události se odehrály velmi rychle. V davu studentů na konci chodby zahlédla Kierana, jak stojí s rukama založenýma na hrudi a přesvědčivě sehrává svou úlohu dozírajícího učitele, ovšem ve skutečnosti *ji* hledal, a nakonec *ji* na konci té dlouhé chodby uviděl. Jejich pohledy se setkaly a Sára zůstala stát jako zasažená elektrickým proudem. Jako by se jí Kieran na dálku dotýkal; zašimralo jí v prsou, přímo cítila letmý dotek jeho rtů, ruce laskající její hrdlo a cuchající vlasy...

Nejradši by se k němu rozběhla, jenže zjistila, že se nemůže pohnout. I kolena se jí třásla, jako by jimi projížděl elektrický proud. Stála tak nekonečně dlouhý okamžik a pak uslyšela hlasité *plesnutí* a to ji donutilo obrátit se čelem vzad. Viděla, jak Kenneth vstává a couvá, oči rozšířené hrůzou. Došlo jí, že ten pohled je určený Marcovi Nilesovi. Marco, výhružně nahrbený, se k němu pomalu přibližoval, ruce zatáté v pěst tiskl k bokům. Nakrátko zahlédla dlaždičky na podlaze, než jí výhled znemožnili srocující se žáci, uviděla rozházené fotky a uvědomila si, že to plesnutí byl zvuk kožených desek dopadajících na zem. Marco obrátil desky dnem vzhůru a vysypal z nich celý obsah.